

Teksten

Fronoso laurel

Fronoso laurel,
nevado jazmín,
purpúreo clavel,
si acaso en el prado
el Aurora te halló,
pues ella escuchó
mi empleo dichoso
y mi suerte infeliz,
conmigo llorar,
conmigo reir.

Si visteis que Arminda bella
al alba copió apacible,
pero terrible
hizo más duro el rigor de mi estrella,
pues que por ella
hoy se aumentó
mi desdicha fatal,
conmigo llorad.
Si visteis de Arminda Hermosa
la soberana dulzura
cuando asegura
vida al clavel
y esplendor a la rosa,
pues desdeñosa
ya su rigor esa
vez merecí,
conmigo réir.
Si visteis...
Pero ¿quién es?

Ay de mi Santos cielos / Ay de los hombres

Ay de mi Santos cielos
que me mata el saber que no me muero.
Que es esto altivez mía
yo ver ajada mi soberanía?
yo sufrir de un alevé tal injurias?
como el volcán ardiente de mis furias
en atomos desecho su retrato no arranca de
mi pecho?
O fementido Apolo! [...]

Pues aun dudándolo estoy,
o no soy yo la que fui,
o he olvidado lo que soy.
Mares, montes, flores, luzes,
Cielos, pezes, luna y sol,
O seguidme a lograr mi venganza
O ayudadme a sentir mi dolor.

Weelderige laurier,
besneeuwde jasmijn,
paarse anjer,
als de Aurora in de weide
jou gevonden heeft,
komt dat omdat zij hoorde
van mijn gelukzalige liefde
en mijn ongelukkig lot,
huil dan met mij
lach dan met mij.

Als je de mooie Arminda hebt gezien
die de dageraad nabootste,
vredig maar zo rampzalig,
waardoor mijn wrede lot
nog zwaarder werd
want door haar
nam mijn noodlottig lijden
vandaag toe,
huil dan met mij.
Als je de zoete zachtheid van de beeldschone
Arminda hebt gezien
wanneer ze het licht geeft aan de anjers en
pracht aan de rozen,
maar ook haar minachtig
en hardheid die ik eens verdiende
Lach dan met me.
Als je zag...
Maar, wie is het?
[JBo]

Oh, mijn lieve hemel,
het idee dat ik niet doodga, overleef ik niet
Wat is dit, mijn trots, moet ik toezien hoe
mijn soevereiniteit afneemt?
Moet ik lijden onder laffe beledigingen?
Hoe kan het dat de brandende vulkaan van
mijn woede zijn portret vermorzelt,
maar hem niet uit mijn hart verrukt?
Oh, bedrieglijke Apollo! [...]

Welnu, ik betwijfel nog steeds,
Of ik niet meer ben wie ik was,
of ik ben vergeten wie ik ben.
Zeeën, bergen, bloemen, licht,
hemels, vissen, maan en zon,
Volg mij om wraak te nemen
of help mij mijn pijn te verdragen.
[JBo]

Oye escucha / yo no puedo

Oye...escucha...aguarda....espera!
fementido desleal
traidor, pues, mas...¡ay de mí!
¿qué áspid cruel y tenaz
es éste que muerde el pecho
cuyo tósigo se va
poco a poco apoderando
del sentido racional?
Sin uso la voz, el pecho
sin aliento, a tanto afán
ni puedo el dolor huir,
ni acierto un eco a formar.

Yo no puedo a tal pesar resistir, pues, del
sentir, aún la voz viene a faltar.
¡Oh, Cupido fementido,
en pedazos con mis brazos
te pudiera reducir!
Mas, si no acierto a morir,
¿cómo acertaré a matar?

Si el susto, si el ansia

Si el susto, si el ansia
la pena, el ahogo,
me deja zagales formar un aliento,
oíd de mis quejas
oíd de mis ansias
oíd de mis ecos
crueldades de un dios
que publica guerra
en cielo y en tierra
de tierra y a cielo.

Apenas el alba bordó
esta mañana
de púrpura y grana
la yerba del suelo
salí como todos
a dar holocaustos
al gran simulacro
que ocupa ese templo.

Ya sabe Tesalia
que viendo a Cupido
de Apolo rendido
postrado y sujeto
le dio sus hogueras
en fe de que ha sido
palabra que todos
a Apolo le dieron.

Y disparando injusto
un arpón en el viento
me introdujo en la vida
el mal de que me muero.

Hoor... luister... wacht af... wacht!
Bedrieglijke ontrouw,
verrader, dus, maar... heb medelij!
Wat is dit voor een wrede
en vasthoudende adder
die in mijn borst bijt
waarvan het gif langzaamaan
bezit neemt van de rede?
Zonder stem, zonder lucht,
De wanhoop nabij
Ik kan niet ontsnappen aan pijn
Zelfs tot een echo ben ik niet in staat.

Zo'n verdriet kan ik niet verdragen,
daarom breekt zelfs mijn stem.
Oh, bedrieglijke Cupido,
in stukken zou ik je breken!
Maar, als het me niet lukt
om te sterven,
hoe zou ik dan kunnen doden?
[JBo]

Als de angst, als het verlangen
de pijn, de verstikking,
mij naar adem doen happen, herders,
hoor mijn geklaag
hoor mijn verlangens
hoor in hun echo's
de wreedheden van een god
die de oorlog afkondigt
in de hemel en op aarde,
van de aarde naar de hemel.

Vanochtend,
toen de dageraad
het gras nog maar net purper
en scharlakenrood kleurde,
ging ik zoals iedereen
op weg om offers te brengen
aan het [goddelijke] beeld
dat deze tempel herbergt

Thessalië weet al
dat toen het Cupido zag,
verslagen door Apollo,
neergeveld en vastgebonden,
het hem vreugdevuren gaf
krachtens een belofte
die ze allemaal
aan Apollo hadden gedaan.

En door onterecht
een pijl in de wind te schieten,
bracht hij in mijn leven
de pijn waaraan ik sterf.
[JBo]

Llorad

Llorad, infaustos zagales,
sentid incautos pastores,
que del dios de los amores
a todos los racionales,
alcanzan las dichas,
alcanzan los males.
llorad zagales,
sentid pastores

Mas si de mi deseo,
a la vista no engañan,
las linceas ceguedades,
las ciegas perspicacias.

Glauco me ha visto
y ya engañado en la vana,
forma que me desmiente,
con lo que me disfrazo.
Seguirme solicita,
pues que espera mi magia,
que no le lleva donde,
mi afecto le persuade.

De las luces que en el mar

De las luces que en el mar
Iba venciendo el aurora
Parecían las espumas
Cristalinas mariposas.
Doraba el sol las montañas
Y de miedo de las sombras
A salir no se atrevían
Del verde botón las rosas.
Quando un amante pastor
De la ingratitud que adora
A suspiros despertaba
Las mal dormidas memorias.
Al ser primero se entregan
Las ya discernibles formas,
Y la luz del sentimiento
Conoce cuanto le roban.

Ay, qué desdicha
mas ay, qué lisonja
morir de una pena
que parece gloria

Quantos teméis el rigor

Quantos teméis el rigor
llorad conmigo, llorad.
Llorad, llorad, llorad,
llorad conmigo, llorad.

Huil, onfortuinlijke herdersjongens,
lijd, nietsvermoedende herders,
want het geluk komt
en ook de ellende komt
voor alle gewone mensen
van de God van de liefde.
Huil, jongens
Lijd, herders.

Als ze tenminste mijn verlangen niet voor
de gek houden,
die scherpe blindheid,
die blinde helderzienheid.

Glauco heeft me gezien
en wordt nu misleid door de ijdele vorm die
mij tegensprekt,
waarmee ik vermomd ben.
Hij vraagt me om hem te volgen,
want hij hoopt dat mijn magie,
hem niet brengt waar
mijn gevoelens hem naartoe leiden.
[JBo]

Door het licht op zee dat door
de ochtendstralen zichtbaar werd,
leken de schuimkoppen
wel op kristalheldere vlinders.
De zon verguldde de bergen
en uit angst voor hun schaduw
durfden de rozen
niet uit de knop te komen.
Wanneer een verliefde herder
met een diepe zucht
ontwaakt uit de nachtmarrie
over de ondankbare waar hij van houdt,
ziet hij in de nu waarneembare contouren
die zich overgeven
aan het Allereerste Wezen
wat er van hem gestolen is.

Oh, wat een ellende,
maar wat een genot
om te sterven aan een kwekking
die zaligheid lijkt!
[JBo]

Allen die de strengheid vrezen,
huil met mij, huil.
Huil, huil, huil,
huil met mij, huil.
[JBo]

Sosieguen, descansen

Sosieguen, descansen
Las timidas penas
Los tristes afanes
Y sirban los males
De alibio en los males.

No soy yo aquel ciego
Boraz encendido
Bolcon intocable
En quien aun las mismas
Heladas pabesas
O queman o arden.
Pues como es fácil
Que aia niebe
Que aia aquel incendio
De tantos bolcanes.

No soi quien al sagrado
El de los dioses
Desiço arrogante
Su purpura ajando
Los fueros sagrados
De tantos deidades.
Pues como es fácil
Que en mi oprobio
Tirana sus leyes
Mi culto profanen.
En fin no soi io
De las iras de Benus

Sagrado coraje
En cuyos alientos
Respira castigo
Su boz o su inmagen.
Pues como es fácil
Que deidad que fabrica
Mi imperio Permita mi ultraje.

Pero ia que la fatiga
Tan tendido el pecho iace
Que un desaliento palpita
En cada temor que late
Y ia que en el verde centro
De enmarañado boscaje
Que compone la frondosa
Tenacidad de los sauces
Seguro estoi de que puedan
Las cóleras alcanzarme
De Diana afirmen treguas
Mis repetidos afanes
I en este risco a quien oi
Para que sobre el descansese
Hizo él acaso que siendo escollo
Sirba da catre
Entrequememos a esta dulce lisonja
De los mortales
La vida, pues a este efecto
Dijeron mis boçes antes.

Stil, wees toch kalm,
schuchter verdriet,
klaaglijke verlangens,
en laat pijn
het lijden verzachten.

Zó blind ben ik niet,
brandende vuurzee,
onaanraakbare vulkaan,
waarin zelfs
bevroren sintels
branden en gloeien.
Want het is toch duidelijk
dat er sneeuw zal zijn
en een brand
van zoveel vulkanen.

Ik ben het niet die arrogant
het heilige vernietigde,
dat van de goden,
zijn purper de wetten
van zoveel goden
verkreukelend.
Want het is toch duidelijk
dat die wetten mij,
tot mijn schande,
mijn aanbidding bezoedelen.
Uiteindelijk ben ik niet
gebonden aan Venus' woede.

Heilige woede,
in wiens adem
haar gezicht of beeld
bestraffing ademt.
Want het is toch duidelijk
dat de god die mij
macht gaf, ook mijn smaad toestaat.

Want de vermoeidheid
put het hart zodanig uit
dat neerslachtigheid meebonst
in elke angstige kloep.
Zelfs in het groene hart
van een schaduwwijk plekje
met lommerrijke,
taaie wilgenbomen,
ben ik er zeker van
dat razernijen mij te pakken zullen krijgen,
maar adempauzes van Diana zullen me
sterken in mijn niet aflatende ijver.
Een steile klip wordt – naar ik besef –
en door het toeval, een verpozing en
adempauze opdat ik mij erop te ruste
zou kunnen leggen.
Laten we er ons maar aangenaam vermaken
– stervelingen gelijk –
want dat is het doel van het leven
zoals ik vroeger al beweerd heb.

Vaya pues rompiendo el ayre

Vaya pues rompiendo el aire
la jacarilla de garbo
que como nacida viene
a la noche por lo guapo,
a la salud del Rey niño
que al hielo está tiritando.
Silencio, atención, aplauso,
ay, Jesús, que de risa me caigo
y hasta el sol está tiritando.
No chisten, callen,
silencio, atención, aplauso.

Jácara va de lo bravo
de ese jayán formidable
que pegará fuego al mundo
el día que se enojare,
ese que hace creer
que hoy es el día que nace,
cuando sabemos que tiene
tanta edad como su padre.

El que siendo, allá en su patria,
rico, poderoso y grave,
dormir le hace en un pesebre
una golosa inconstante,
tan guapo que el mismo día
en que le parió su madre
hizo rendir a sus plantas
a muchísimos zagales.

Los reyes y los pastores
dicen deben adorarle,
porque cayados y cetros
él los hace y los deshace.
Con unos es un león fuerte,
con otros cordero afable,
y aquesto es como le cogen,
ya le irriten, ya le agraden.

¡Por Dios! Que todos le adoren
y procuren imitarle,
que yo, aunque le amo y enero,
le temo, así Dios me salve,
que de cuanto hay en el mundo
el niño quiere apropiarse
y es que dice que es el dueño
de agua, fuego, tierra y aire.

Doorklief de lucht
Liefvallig liedje, dat als geroepen komt
In de duisternis, voor het mooie kind,
Voor het welzijn van het kind dat Koning is,
En dat bibbert in de vrieskou.
Ach, het huivert!
Stil! Let op! Klap in de handen!
Ach, Jezus, het lachen vergaat mij;
Hij bibbert tot de zon verschijnt.
Zeg niets! Zwijg!
Stil! Let op! Klap in de handen!

Liedje, zing van de dappere
Van deze geweldige reus
Die de wereld zal doen ontvlammen
De dag dat hij in toorn zal ontsteken.
Hij doet ons geloven
Dat hij vandaag geboren is
Maar wij weten dat Hij al
Even lang bestaat als Zijn Vader.

Hij die, daar waar hij vandaan komt,
rijk, machtig en waardig is,
slaapt in een kribbe
en is zo knap dat
op dezelfde dag
waarop zijn moeder hem baarde
vele herders
al aan zijn voeten lagen.

De koningen en de herders beweren te weten
hoe ze hem moeten vereren,
omdat hij zowel stokken als scepters maakt
en breekt, is hij voor sommigen een woeste
leeuw, voor anderen een goedaardig lam,
en zo vangen ze hem,
door hem te kwellen en dan weer te
behagen.

Om Godswil, dat allen Hem aanbidden
En niet proberen Hem na te volgen
Want hoewel ik Hem liefheb en aanbid,
Vrees ik Hem; moge de Heer mij bijstaan.
Het Kind wil alles, al wat er op de wereld is.
aan zich onderwerpen
Het zegt dat het Heer is over
water, vuur, aarde en lucht
[JBo]

